

# ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΜΑΝΑΝΕΔΑΚΗ

Η ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΧΑΡΙΣΕΙ ΕΚΑΤΟΝΤΑΔΕΣ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΧΑΜΟΓΕΛΑ!



ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ



ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Τη μέρα που πήρα τα βουνά**  
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Κατερίνα Μανανεδάκη  
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση  
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή  
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κατερίνα Σταματοπούλου

© Κατερίνα Μανανεδάκη, 2022  
© Εικόνες εξωφύλλου: retrorocket/Shutterstock  
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Ιούnius 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4427-7  
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4428-4

*Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.**

*Από το 1979 | Publishers since 1979*

Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: [info@psychogios.gr](mailto:info@psychogios.gr)

**[www.psychogios.gr](http://www.psychogios.gr) • <http://blog.psychogios.gr>**

# ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΜΑΝΑΝΕΔΑΚΗ

ΤΗ  
ΜΕΡΑ  
ΠΟΥ  
ΠΗΡΑ  
ΤΑ  
ΒΟΥΝΑ



## ΑΛΛΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

- Έχετε μήνυμα στο κινητό σας*, Λιβάνης, 2001  
*Διαζύγιο αλλά ελληνικά*, Λιβάνης, 2003  
*Ονουν μοιχεύσεις!*, Λιβάνης, 2007  
*Στο μεγάλο κρεβάτι της show biz*, Λιβάνης, 2008  
*Μάμα 2 και ο μπαμπάς στον κόσμο του!*, Λιβάνης, 2010  
*Για έναν άντρα*, Λιβάνης, 2012  
*Ίδια η μάνα σου έγινες!*, Λιβάνης, 2013  
*Είναι τρελές αυτές οι γυναίκες*, Λιβάνης, 2014  
*Πώς να σκοτώσεις τον άντρα σου (Και να μη σε πιάσουν!)*,  
Λιβάνης, 2015  
*Του Google η μάνα κάθεται!*, Λιβάνης, 2016  
*Τι τραβάμε κι εμείς οι μάνες!*, Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2017  
*Εγώ πότε θα γίνω ευτυχισμένη;*, Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2018  
*Ο πόλεμος της ζυγαριάς*, Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2019  
*Αυτή η οικογένεια θα με τρελάνει!*, Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2020

### **Για παιδιά**

- Ο Βίτα και η Μίνη κνηγούν μια Βιταμίνη*, Λιβάνης, 2009  
*Παλιά επαγγέλματα, ζωντανέψτεε...!*, Λιβάνης, 2011  
*Ποιος φοβάται τα μικρόβια;*  
(Σε συνεργασία με τον Αναπληρωτή Καθηγητή  
Παιδιατρικής Παναγιώτη Σπυριδίδη), Λιβάνης, 2014

*Αφιερωμένο σε όλες και όλους εσάς που επί είκοσι  
ένα χρόνια και δεκαοκτώ βιβλία τρελαινόμαστε παρέα!  
Σας ευχαριστώ τόσο πολύ, μέσα από την καρδιά μου,  
για την άπειρη και γεμάτη φως αγάπη!*

*Ό,τι δε συνέβη ποτέ είναι ό,τι δεν ποθήσαμε αρκετά.*

Νίκος Καζαντζάκης

# 1

*Φυσικά και στέκω καλά στα μυαλά μου: όταν τα δέντρα  
αρχίζουν να μου μιλάνε, εγώ απλώς δεν τους απαντώ.*

Τέρι Πράτσετ

**Α**γαπητή κυρία Αργυρίου, λυπάμαι πολύ που πρέπει να  
σας το πω, αλλά θα σας το πω. Πάσχετε από το Σύν-  
δρομο της Αλίκης στη Χώρα των Θαυμάτων».

«;»

«Καταλαβαίνω πως ίσως να σας φαίνεται κάπως περίε-  
ρη ή ακόμη και αστεία η ονομασία του συνδρόμου, αλλά σας  
διαβεβαιώνω πως το συγκεκριμένο σύνδρομο υπάρχει, και  
μάλιστα έχουν καταγραφεί στα ιατρικά χρονικά περιπτώ-  
σεις ασθενών που δυστυχώς... έχουν χάσει ακόμη και τη ζωή  
τους εξαιτίας του».

«!»

«Έχετε πάθει σοκ, ε; Λογικό. Με τόσα που έχουμε περά-  
σει και περνάμε ακόμη ως ανθρωπότητα... Γλιτώνεις από  
σεισμούς, λιμούς, καταποντισμούς, πανδημίες, πολέμους,

τροχαία, γλιτώνεις ακόμη και από ελέγχους της εφορίας και μετά... μπαμ έρχεται το σύνδρομο, που ομολογουμένως είναι εξαιρετικά σπάνιο και σε αποτελειώνει!»

«Θα με αποτελειώσει, γιατρέ;»

«Αλίμονο, όχι! Αν και σε ορισμένες περιπτώσεις, όπως προανέφερα, είναι πιθανό, κυρία Αργυρίου μου, αχχχ, να αποβεί ακόμη και μοιραίο, αχχχ!»

«Σας παρακαλώ, γιατρέ, μην αναστενάζετε τόσο δυνατά, γιατί αγχώνομαι.»

«Μα μην αγχώνεστε τόσο εύκολα, κυρία Αργυρίου. Θυμάστε πόσα τράβηξε στο βιβλίο *Η Αλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων* η ηρωίδα Αλίκη; Θυμάστε;»

«Εεε... Ξέρετε... ντρέπομαι λίγο που το λέω, αλλά... δεν το έχω διαβάσει!»

«Δεν το έχετε διαβάσει; Τι κρίμα, κυρία Αργυρίου μου, τι κρίμα! Θα σας είχε βοηθήσει πολύ. Γιατί έχετε σχεδόν όλα τα συμπτώματα και τα προβλήματα που είχε και η Αλίκη. Ξαφνικές ημικρανίες που επηρεάζουν όλες σας τις αισθήσεις, απώλεια αίσθησης του χρόνου και του τόπου, διαστρέβλωση της πραγματικότητας, αίσθηση πως τη μια είστε εσείς, την άλλη μπορεί να είστε μια άλλη, την τρίτη μια εντελώς διαφορετική, καθώς επίσης και αδυναμία στο να ξεχωρίσετε κάποιες φορές τι είναι αληθινά μεγάλο και τι αληθινά μικρό. Πράγμα που σας κάνει να αντιλαμβάνεστε τους ανθρώπους δίπλα σας άλλοτε σαν γίγαντες κι άλλοτε σαν νάνους.»

«Τώρα που λέτε νάνους, γιατρέ... Έχω διαβάσει τη *Χιονάτη και τους επτά νάνους*, μήπως... κάπως... πιάνεται αυτό;»

«Όχι, δυστυχώς, κυρία Αργυρίου, δυστυχώς δεν πιάνεται. Είναι άλλα τα συμπτώματα της Αλίκης στη Χώρα των Θαυμάτων, άλλα της Χιονάτης, άλλα των Επτά Νάνων, που



δεν υπάρχει κιόλας, όμως να ξέρετε πως το δικό σας σύνδρομο έχει και τα τυχερά του!»

«Αλήθεια, γιατρέ; Τι, Τι; Πείτε μου να χαρώ λιγάκι. Να ευθυμήσει κάπως η τριχασμένη μου προσωπικότητα!»

«Για σκεφτείτε λίγο, κυρία Αργυρίου! Για σκεφτείτε... Να αντιλαμβάνεστε τα μικρά... μεγάλα... Στο σεξ, κυρία Αργυρίου, στο σεξ! Θα μου πείτε, όμως, βέβαια και... τα μεγάλα μικρά... οπότε...»

«Είστε στ' αλήθεια γιατρός, κύριε Παπαδόπουλε, έτσι; Είστε σίγουρα γιατρός; Δεν πιστεύω να το έχετε σκάσει από πουθενά;»

«Μα σας παρακαλώ, κυρία Αργυρίου! Τι είναι αυτά που λέτε; Τόσα διπλώματα στους τοίχους του γραφείου μου, κοιτάξτε, κοιτάξτε...»

«Μωρέ, έχω δει εγώ γιατρούς με πλαστά διπλώματα... Και μετά να κάνουν πρακτική στου κασίδη το κεφάλι...»

«Το προσπερνάω το σχολίο σας, κυρία Αργυρίου, και συνεχίζω. Όπως σας είπα, λοιπόν, και πριν, υπάρχουν κι ευχάριστα νέα, εκτός βέβαια από αυτά τα αμφισβητούμενα για το σεξ, σε σχέση με το σύνδρομό σας. Αρκεί βεβαίως να μπορείτε να τα δείτε!»

«Ειλικρινά, δε νομίζω πως μπορώ να τα δω, αλλά μια προσπάθεια να την κάνω!»

«Ο εγκέφαλός σας, κυρία Αργυρίου, είναι μια χαρά! Πεντακάθαρος! Το έδειξαν όλες οι εξετάσεις. Και δεν είστε και... πολύ ψυχικά διαταραγμένη. Μπορείτε ακόμη να διακρίνετε κάπως την πραγματικότητα από την παραίσθηση. Παρ' όλα αυτά, θα πρέπει να είστε πολύ προσεκτική. Για παράδειγμα, αν νομίζετε πως ακούτε διάφορους ήχους, φωνές ή ακόμη και κουβέντες ολόκληρες στις οποίες εσείς συμμε-

τέχετε κανονικά, πιθανόν να μην είναι αληθινές, να είναι της φαντασίας σας. Κι αν μερικές φορές αισθάνεστε πως νιώθετε τα πόδια σας να βυθίζονται στο πάτωμα ή ακόμα και ολόκληρα δωμάτια μπροστά στα μάτια σας να μεταμορφώνονται σε πισίνες, να ξέρετε πως πρέπει να μείνετε ψύχραιμη και να σκεφτείτε πως για όλα φταίει το σύνδρομο. Ελάτε, πείτε μου μια λέξη, έτσι για να βεβαιωθώ πως δεν έχετε χάσει και τη φωνή σας...»

«ΒΟΗΘΕΙΑΑΑ;»

«Μα σας παρακαλώ, κυρία Αργυρίου. Τι κάνετε τώρα; Σας παρακαλώ. Ξανακαθίστε στην καρέκλα σας. Όχι πανικός είπαμε, ψυχραιμία, ψυχραιμία. Μην κλοτσάτε το τραπέζι, κυρία Αργυρίου, έχει την καφετιέρα επάνω, θα πέσει. Και μην τραβάτε τις κουρτίνες, σας παρακαλώ. Ακραίες αντιδράσεις θα μπορούσαν να πανικοβάλουν τους γύρω σας ή ακόμη και να θέσουν σε κίνδυνο τη δική σας σωματική ακεραιότητα. Μπορεί, για παράδειγμα, να σας έρθει το κουρτινόξυλο στο κεφάλι! Μπράβο, ωραία, καθίστε, ηρεμήστε. Αλλωστε, κυρία Αργυρίου, θέλω να το δείτε κι από μια άλλη πλευρά το όλο θέμα. Από μια πιο ανοιχτόμυαλη οπτική. Γιατί με αυτό το σύνδρομο που έχετε, γίνεστε κατά κάποιον τρόπο και λίγο... σελέμπριτι.»

«Σελέμπριτι;»

«Σελέμπριτι, κυρία Αργυρίου. Βλέπετε, πολλοί ειδικοί υποστηρίζουν πως και ο συγγραφέας του βιβλίου *Η Αλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων*, ο Λούις Κάρολ, έπασχε από το ίδιο σύνδρομο. Γι' αυτό έβαλε και την ηρωίδα του την Αλίκη να ζει όλα αυτά τα περιέργα. Δεν είναι εξαιρετικά σημαντικό αυτό, κυρία Αργυρίου; Δε σας κάνει να νιώθετε πως ανήκετε κι εσείς σε μια παρέα μοναδικών και ξεχωριστών

ανθρώπων; Στο τζετ σετ της παγκόσμιας διανοήσης, των πιο σπουδαίων μυαλών; Δε νιώθετε σαν να είστε μια σελέμπριτι του πνεύματος; Τι; Όχι; Μα... σας παρακαλώ, κυρία Αργυρίου... Όχι πάλι τα ίδια, σας παρακαλώ! Μην τρώτε αυτά τα σοκολατάκια, δεν είναι από σοκολάτα, είναι κεριά. Σας παρακαλώ. Μην πειράζετε το καναρίνι στο κλουβί, θα ανοίξετε την πόρτα και θα φύγει, αφήστε το, το ξεπουπουλιάζετε! Και το λουλούδι στη γλάστρα, κυρία Αργυρίου, δεν μπορείτε να το κόψετε, είναι ψεύτικο τριαντάφυλλο και γεμάτο σκόνη, δέκα χρόνια έχουμε να το ξεσκονίσουμε, θα πάθετε χολέρα! Μα σας παρακαλώ, κυρία Αργυρίου, σας παρακαλώω πολύυυ!»

## 2

*Μόνο το παθιασμένο μίσος μπορεί να δώσει νόημα  
σε μια εντελώς άδεια ζωή.*

**Ν**ίκη, αλήθεια σου λέω, τον μισώ». «Και πολύ καλά κάνεις, Νέλλη μου, και τον μισείς. Και θα έπρεπε να τον μισείς ακόμη περισσότερο. Κάθε μέρα να τον μισείς όλο και πιο πολύ».

«Έχω ακούσει όμως κάποιους να λένε ότι το μίσος είναι η άλλη όψη στο νόμισμα της αγάπης. Κι αυτό, να το ξέρεις, κάπως με προβληματίζει...»

«Κακώς σε προβληματίζει, πολύ κακώς. Είναι ξεκάθαρο πως το δικό σου νόμισμα έχει και από τις δυο πλευρές μόνο μίσος. Σ' το υπογράφω όπου θέλεις».

«Δεν έπρεπε να τον είχα παντρευτεί, Νίκη. Όχι, κακώς, πολύ κακώς τον παντρεύτηκα. Ήμουν τόσο μικρή... Είκοσι τριών χρόνων ήμουν, τι μυαλό είχα τότε; Αλλά, βλέπεις, με ξεμάλισε ο έρωτας...»

«Σ' τα έλεγα εγώ, αλλά εσύ εκεί, επέμενες. Ήθελες να

κάνεις οικογένεια και παιδιά μαζί του. Με ποιον; Με τον κύριο Διαμαντή με το όνομα. Τον πήραμε για διαμάντι και μας προέκυψε άνθρακας ο θησαυρός».

«Η αλήθεια είναι πως έχω κάνει λάθη, Νίκη. Μεγάλα λάθη έχω κάνει στη ζωή μου».

«Μόνο λάθη; Εγκλήματα έχεις κάνει, ρε Νέλλη! Σ' τα έλεγα εγώ, αλλά εσύ...»

«Σταμάτα να λες αυτό το “σ' τα έλεγα εγώ”, γιατί με εκνευρίζεις τρελά».

«Ηθελες γάμο και παιδιά και βλακείες. Έπρεπε να είχες ακολουθήσει το δικό μου παράδειγμα, ρε Νέλλη. Να μείνεις μόνη, ελεύθερη κι ωραία και να κυνηγήσεις την καρδιά σου. Να βγάζεις λεφτά, να μην έχεις κανέναν πάνω από το κεφάλι σου, να βγαίνουμε κάθε βράδυ, να πηγαίνουμε στον Ρέμο και τον Αργυρό και να τα σπάμε, να έχουμε γκόμενους, να πηγαίνουμε σε πάρτι, να ταξιδεύουμε σε όλο τον κόσμο, να πίνουμε, να διασκεδάζουμε, να κάνουμε ζωάρα και να μη δίνουμε λογαριασμό σε κανέναν. Εσύ όμως πήγες κι έγινες η... Μαίρη Παναγιωταρά – μια εργαζόμενη μητέρα, μια καλή νοικοκυρά. Λες και δεν υπάρχουν ήδη πολλές παντρεμένες και πολλά παιδιά στον πλανήτη, ήθελες να προστεθείς κι εσύ στη λίστα. Τώρα, λούσου τα. Και, σε παρακαλώ πολύ, το κυριότερο όλων, σταμάτα να ψευτοκλαίς. Άλλωστε, ούτε η πρώτη είσαι ούτε η τελευταία που τα έχει κάνει όλα σαλάτα στη ζωή της και ταυτόχρονα την απατάει και ο άντρας της».

«Νίκη, σταμάτα επιτέλους να μιλάς. Σαλάτα μπορεί να τα έχω κάνει, αλλά ο άντρας μου δε με απατάει! Εμένα δε με έχει απατήσει ποτέ κανείς».

«Έλα τώρα, Νελλάκι, οι δυο μας είμαστε. Κι ο Τάκης;

Που σε κεράτωσε και σε παράτησε για τη Δέσποινα στην έκτη δημοτικού; Ο Γιώργος; Ο πρώτος σου μεγάλος έρωτας στο γυμνάσιο, που σε απάτησε με την Εύα; Στο λύκειο; Ο Θανάσης; Που σου έλεγε πως πάει για προπόνηση μπάσκετ και έβγαине με τη Σοφία, αυτή που φορούσε πάντα ένα μίνι μέχρι τον Θεό; Και καλά δηλαδή που τον είδα εγώ να φιλιέται μαζί της στο παρκάκι και σ' το είπα, γιατί αλλιώς εσύ ακόμη θα έτρεχες πίσω του. Και μετά στο πανεπιστήμιο; Ο Λάμπης; Που εσύ νόμισες πως τα είχατε δυο χρόνια κι αυτός σε κάλεσε στον γάμο του και έκανες να μιλήσεις σε άνθρωπο πάνω από μήνα; Για να μην πω για τον μεγάλο σου έρωτα που έφυγε στα ξένα και...»

«Όχι να μην πεις, όχι μην πεις τίποτε, αλλά... Νομίζω πως γενικά... Ήταν η κακιά η ώρα».

«Ήταν που ήσουν ηλίθια από μικρή, Νέλλη. Σε ξέρω από το σημείο μηδέν, μαζί μεγαλώσαμε, πάνω κάτω, πάνω κάτω, χρόνια ολόκληρα στους δρόμους των Αμπελοκήπων και καθόλου δεν έχεις αλλάξει από τότε, καθόλου. Ακόμη και τώρα, παντρεμένη με ένα παιδί που κοντεύει να ενηλικιωθεί, κάτοικος πια, όπως κι εγώ άλλωστε, του δοξασμένου Αμαρουσίου και συνεχίζεις ακάθεκτη και περηφάνη να είσαι αγαθιάρρα. Δεν είδες, παιδί μου, με τα ίδια σου τα μάτια τον άντρα σου να είναι με μια άλλη και να...»

«Μην το πεις, Νίκη, σε παρακαλώ πολύ μην το πεις. Με έχουν ματιάσει σου λέω. Με γλωσσοτρώνε, δεν εξηγείται διαφορετικά...»

«Ποιος σε γλωσσοτρώνει, μωρέ; Όρεξη σε είχαν. Μόνη σου δεν πήγες κι έκανες μετωπική με τον... υπέροχο σύζυγό σου και την γκόμενά του την ώρα που ετοιμάζονταν να κάνουν αγκαλιτσες και φιλάκια και τους τα χάλασες; Η κακιά

η ώρα φταίει που είσαι γκαντεμόσκυλο με κεφαλαίο “γκ”;>

«Η μοίρα φταίει, Νίκη. Η μοίρα μου. Είναι καρρατσεκαρισμένο. Μου το είπε και η Βάσια, η φίλη μου, η φοβερή αστρολόγος, που ασχολείται και με μετενσαρκώσεις. Έχουμε ξανασυναντηθεί, σου λέει, με τον Διαμαντή σε τριάντα πέντε προηγούμενες ζωές. Και σε όλες τις προηγούμενες τον βασάνιζα εγώ. Τώρα με βασανίζει αυτός. Είναι καρμική η σχέση μας».

«Γκαρσόν, τον λογαριασμό στην κυρία, παρακαλώ».

«Τι; Φεύγουμε από τώρα, ρε Νίκη»;

«Αγαπητή Νέλλη, δε σε έφερα εγώ στο πιο χάλι μαγαζί της Αθήνας, δέκα ευρώ ο καπουτσίνο για να δικαιολογείς τον άντρα σου, που σε κερατώνει μπροστά στα μάτια σου, ότι τάχα σε εκδικείται για τις προηγούμενες ζωές σας. Αυτά να τα κουβεντιάξεις με την άλλη χαζή φιλενάδα μας, τη Νένα, που είναι των γραμμάτων και των τεχνών και διδάσκει εικαστικά στα σχολεία και ονειρεύεται να γράφει κάποτε κι ένα βιβλίο για τον αληθινό έρωτα, δικαιολογώντας τα πάντα στο όνομα του πάθους. Εγώ, κουκλίτσα μου, είμαι επιστήμων. Η καλύτερη στα οικονομικά τραπεζικά σε όλη την Αθήνα, για να μην πω σε όλη την Ελλάδα, για να μην πω σε όλη την Ευρώπη, ακόμη και στον κόσμο. Εγώ έχω κουτάκια και φύλλα εξέλ για μυαλό και δεν αντέχω να ακούω τέτοια μεταφυσικά».

«Ναι, καλά, ρε Νίκη. Λες για μένα, αλλά και εσύ... τα ξέχασες τα δικά σου. Το ξέχασες που είχες ερωτευθεί τον Αργύρη, εκείνον τον πλούσιο ορθοπεδικό και έπεφτες στα πατώματα για χάρη του; Ξεχνάς που τραγουδούσες συνέχεια το “Ξημερώματα δίνεις δικαιώματα” και με τραβούσες κι εμένα μαζί σου να τον παρακολουθούμε σχεδόν κάθε νύχτα με καμπαρντίνες και περούκες κι έλεγες πως τον μισείς και

πως δεν ήθελες ούτε να τον βλέπεις, και τελικά όλο από πίσω του έτρεχες;»

«Δεν τον μισούσα όμως τόσο πολύ, Νέλλη, ώστε να του επιστρέψω το καρτιέ ρολόι που μου έκανε δώρο στη γιορτή μου! Να τα λέμε κι αυτά έτσι;»

«Που το αγόρασες μόνη σου και του έστειλες τον λογαριασμό στο σπίτι. Να τα λέμε κι αυτά, έτσι;»

«Μου το είχε υποσχεθεί και το είχαμε συμφωνήσει πως έτσι θα το κάναμε, αν θες να ξέρεις, κυρία εξυπνο-Νέλλη. Αλλά εγώ ούτε τότε έδινα λογαριασμό σε κανέναν, ούτε τώρα. Με τα δικά σου κοίτα τι θα κάνεις, αγαπητή μου, που σε έχει πάρει η ζωή φαλάγγι και άσ' τα τα δικά μου, μην ασχολείσαι. Και κοίτα, κακομοίρα μου, μην τολμήσεις να ξαναπατήσεις το πόδι σου στο ιατρείο του νευρολόγου του Παπαδόπουλου, γιατί έχει και η τρέλα τα όριά της. Σε πήρε ο άνθρωπος, σ' το ξεκαθάρισε και πρέπει να το σεβαστείς. Δε θέλει ούτε να σε ξαναδεί ούτε να σε ξανακούσει μετά τον χαμό που προκάλεσες. Άφαντο το καναρίνι του που το είχε σαν παιδί και το φρόντιζε πώς και πώς. Άφησες την πόρτα του κλουβιού ανοιχτή κι εξαφανίστηκε. Κι οι κουρτίνες που τραβούσες λέει πως έπεσαν μαζί με το κουρτινόξυλο και είναι για πέταμα, ενώ το πλαστικό φυτό, ένα τριαντάφυλλο κόκκινο, που του θύμιζε τη μάνα του, εσύ το διέλυσες τελείως. Αν είναι δυνατόν να κάνεις τέτοιες υπερβολές δηλαδή! Αν είναι δυνατόν!»

«Δε φταίω εγώ, Νίκη, για τις πράξεις μου και θα έπρεπε πρώτος πρώτος να το γνωρίζει και να το δικαιολογεί ο γιατρός. Έχω το ακαταλόγιστο γιατί είμαι άρρωστη... Πάσχω από το σύνδρομο της Αλίκης και... των επτά νάνων;»

«Μωρέ, δεν πα να πάσχεις και από το σύνδρομο της Κοκ-



κινোসκουφίτσας με τα τρία γουρουνάκια; Τον γιατρό Παπαδόπουλο θα τον αφήσεις ήσυχο και δε θα του ξανατηλεφωνήσεις; Ακούς; Θα κρατηθείς. Γιατί για μια αξιοπρέπεια ζούμε σε αυτή τη ζωή. Για μια ρημάδα αξιοπρέπεια!»



Θέλεις να πάρεις τα βουνά και να γλιτώσεις από όλους κι από όλα;  
Θέλεις να ζήσεις έναν μεγάλο, παράνομο και γεμάτο πάθος έρωτα;  
Θέλεις να αναλύσεις τα ψυχολογικά σου και τα σύνδρομά σου,  
να μάθεις ποια είσαι και πού πηγαίνεις επιτέλους σε αυτή τη ζωή;  
Θέλεις μήπως να αποκτήσεις καινούργιους  
και γεμάτους μυστήριο φίλους;

Αν ναι, τότε αυτό το βιβλίο γράφτηκε για εσένα!  
Η Νέλλη, η Νίκη και η Νένα σε οδηγούν, θέλεις δε θέλεις,  
στο πιο τρελό, ανατρεπτικό, αστείο, σοβαρό, ερωτικό, συγκινητικό  
και γεμάτο εκπλήξεις ταξίδι.

**Μια αληθινή ιστορία που συνέβη στα ψέματα.**

**Η Κατερίνα Μανανεδάκη, με το δικό της  
ξεχωριστό στυλ, για ακόμη μια φορά αποτυπώνει  
με λέξεις την απόλυτη παράνοια της εποχής μας  
αλλά και της ίδιας μας της ζωής!**



**Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

[www.psichogios.gr](http://www.psichogios.gr)



ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΗΣ: 26963